

עלילה לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מזהר"ן מברסלב זיע"א

מדת השכחה טובה מאד - לשכוח את כל העבר

...ותרגיל עצמך מאד לילך עם הדרך, שדברתי עמך כבר - להיות בכל פעם מודה על העבר וצועק לעתיד לבא, ותפרש שיחתך לפני השם יתברך בכל יום, חוק ולא יעבור, למען השם, למען השם, חטוף ואכול חטוף ואכול, תורה ותפילה והתבודדות ומעשים טובים, ואל תשיח כלל וכלל בכל מה שעובר עליך, ובזה טוב מאד מדת השכחה - להשיח מדעתו לגמרי בכל עת כל מה שעבר עד הנה; ומה שיהיה, אינך יודע כלל, ובפרט בשעת התפילה תהיה בעיניך כחדש ממש, וכאילו אינך רק השעה הזאת לבד, ואל תסתכל על העבר ועל העתיד כלל, אפילו בדברים הנוגעים אל הנשמה, מכל שכן וכל שכן בדברי הגוף והממון. ואם תרגיל עצמך בזה, אז טוב לך, ותוכל להתפלל על ידי זה ולחטוף הרבה טוב בכל יום.

חזק בני חזק, והעיקר - שתלך במה שכתבתי לך כבר, שבכל עת תעשה עצמך כשוכח לגמרי, ובזה תצא לחירות בכל פעם מכל מיני גלויות ושעבוד, שמנוחין על מוחך כאילו אוזנים אותך בידם ח"ו, ובאמת הבחירה חפשית, והמחשבה ביד האדם להתורה כרצונו; והעיקר - לבלי להתחיל לחשוב כלל, רק כאילו עתה נולדת, וכאילו אינך יודע כלל מה שיהיה ומה שיהיה וכו'.

(מכתבי מורה"ת מח - מט)

נְתַן מְבַרְכֵי.

שיעורים קבועים

יום	תאריך לחודש	ליקוטי מוהר"ן ד"ג	ליקוטי הלכות הרי"מ	הדף היומי בבא בריא
שבת	ג	ל	קסא	צז
א	ד	ל	קסב	צח
ב	ה	לא	קסג	צט
ג	ו	לא:	קסד	ק
ד	ז	לב	קסה	קא
ה	ח	לב:	קסו	קב
ו	ט	לג	קסז	קג

על הפרשה תתחיל לספור את עצמך

הטומאה היא תוצאת אי שימת לב, והספירה משקמת את תשומת הלב. הטוב קיים, צריך לספור אותו.

איך אבידה כאבידת הזמן. רוב ניסיונות היצר קשורות בחוסר שימת לב, אדם נופל בדברים שלא שם לב אליהם, ואת עיקר ההפסדים הרוחניים הוא סופג בתחומים שלא ידע אפילו על קיומם. אילו ידע כמה קדושה כל מחשבה, גם מטען של עושר רוחני נושאת בכנפיה כל דקה וכמה הזדמנויות נצחיות מסתתרות בכל יום חיים, לא היה מאבד רגע. אבל הוא לא יודע, לכן הוא טמא.

בימים אלו אנו חוזרים וסופרים את כל מה שאיבדנו, הזמן מקבל הדגשה מיוחדת ואנו חשים בו ומשתדלים לזכור אותו. התוצאה של ההרגשה הזו מופלאה: ברגע של שימת לב אדם מרגיש לפתע עד כמה כבידה עליו הטומאה, כמה התרחק ולהיכן התפזרו מחשבותיו. תהליך ההיטהרות אינו דורש מאיתנו אלא שימת לב. הקדש נא ארבעים ותשע יום לשיקום תשומת הלב. תתחיל לספור, למנות, להבחין בכל הטוב הסובב אותך. ותגלה שהטהרה קיימת והקדושה נוכחת תמיד, אינך צריך אלא לספור אותה, להתייחס אליה. ספור לך, ספור את עצמך.

האבלות על מות תלמידי רבי עקיבא מעוררת להתחיל לייקר את מה שאנו עלולים להפסיד אם לא נחשיב.

בימים הללו נהוגים בכלל ישראל מנהגי אבלות על מות תלמידי רבי עקיבא. האבלות דומה להיטהרות, האבל נדרש להמתין שיעברו עליו באבלות שבעה ימים, ולאחריהם שלושים יום ושנה. הזמן מורגש היטב. על פי פשוטו מנהגי האבל נועדו להביא לשימת לב.

תלמידי רבי עקיבא נפטרו במגיפה בימי העומר לפי שלא נהגו כבוד זה בזה. הם לא שמו לב. רבי עקיבא היה ממשיך התורה הגדול באותו הדור, תלמידיו אמורים היו להיות צינורות שיקשרו את תורתו עם כל הדורות הבאים, אבל הם עצמם לא הבחינו בכך. הם לא השיגו שהם עצמם, דהיינו בני הישיבה החבר והחברותא, כולם תלמידי רבי עקיבא וממשיכי תורתו. בימים הללו אנחנו מתאבלים עליהם אבל מבקשים באותה הזדמנות להתאבל ולתקן גם את מצבנו שלנו.

אדם לא מזלזל בחברו לפני שהוא מזלזל בעצמו. אני עצמי סתם אדם, ממילא גם חברי סתם בריה. היום החולף עליי הוא סתם יום וכנראה שכזהו גם היום החולף על חברי. אדם מוכן להאמין בכל הצדיקים ובכל הזמנים שעברו, אבל משוכנע שהוא עצמו מוקף בדברים של מה בכך, בזמנים של מה בכך, ובחברים של מה בכך. ולכן אומרים לנו תתאבלו. תנתקו ממיסיו דעת ותקשיבו לזמן החולף, תרגישו את האנשים שחולפים על פניכם, חושו את עצמכם שהולך ונמוג בתוך אי שימת לב, ותתחיל לשים לב, לייקר להחשיב ולספור בכבוד כל רגע כל הזדמנות כל יהודי וכל טוב שנמצא בכם ובחבריכם.

אנחנו שרויים בתקופה שמדגישה באופן מיוחד את מימד הזמן, מרגישים כל יום, סופרים כל יום. פרקי זמן ארוכים מורגשים יותר, אבל הזמן שחולף ביום יום חומק מתחושותינו ונועלם. אבל ישנם מצבים מיוחדים שמעניקים לזמן תחושה, בדרך כלל אלו מצבים מעיקים או זמני ציפיה, אחד המצבים הללו הוא פרק הזמן שחולף על מבקש הטהרה. הזמן הזה הוא מתנאי הטהרה ואי אפשר לדלג עליו.

פרשתנו עוסקת בטומאה וטהרה והדבר הראשון שאנו מבחינים בו הוא הזמן, לכל טומאה פרק זמן משלה, וכל מבקש טהרה נדרש להמתין את סך הימים הדרושים לטהרתו. והדברים נוגעים במיוחד לימי העומר שהינם ימי טהרה וספירה. איך ומדוע מסייעת הספירה לטהרה?

אחד מגורמי הטומאה הגדולים הוא היסח הדעת. ידיים רחוצות יכולות להישמר בטהרה כל עוד הדעת לא הוסחה מהן, היסח הדעת מצריך נטילה מחודשת. הדעת שומרת את הטהרה ואי שימת לב מזמין טומאה. כפי שהדבר נכון לגבי הידיים על אחת כמה וכמה שהוא נכון בנוגע לראש, למחשבה. שניים מהנכסים היקרים ביותר שלנו הם המחשבה והזמן. ושניהם סובלים כמעט תמיד מהיסח הדעת, אדם מתקשה לשים לב למחשבותיו וכמעט תמיד לא שם לב מספיק לזמן. היסח הדעת הוא הגורם הראשון לטומאה.

להמתין לטהרה

הטמא מתבקש להמתין, זמן צריך לחלוף עליו. המתנה היא מצב כשר ביותר לשיקום תשומת הלב. אומרים לטמא, רוצה להיטהר? שב המתן תן לזמן לחלוף עליך אולי קעת תתחיל לשים לב אליו. אדם נטמא מתוך חוסר שימת לב, לפי שאינו מייקר את הזמן או שאינו מעריך דיו את קדושתו. עכשיו בעוד טומאתו עליו כשהוא חש על בשרו היטב כל רגע חולף מתחיל הטמא להפנים את משקל הזמן. הוא מבחין שהזמן מורכב מימים, והימים משעות שמורכבות מדקות שעשויות מרגעים, וכל רגע יוצא כחץ מקשת ונועלם כהרף עין ולעולם לא יחזור עוד.

זו משמעותה של ספירת העומר. מצוים אותנו 'וספרתם לכם' על דרך 'וספרה לה', והדייק הוא לה - לעצמה. הטמא צריך לספור כדי להחזיר לו ולעצמו את הזמן האבוד, ואת ריבוי המחשבות הפורחות. הטומאה היא אובדן,

אחי היקר!

הנה אנו עומדים בעיצומם של ימי ספירת העומר, אשר ימים אלו ידועים כימים בהם צריך לתקן את המידות, ולכן גם לומדים פרקי אבות. אך זאת אין כל כך יודעים שעל פי האריז"ל עיקר העבודה בימים האלו הוא 'תיקון המחשבה', שעל ידי זה ממילא נתקנים המידות, וזהו עיקר ההכנה לקבלת התורה, (ועיין באריכות בליקו"ה סוף הל' תפילין ו' ועוד).

ולכן אמרתי אכתוב לך כמה דיבורים בענין זה אשר הרבה נבוכים בה, כי יש זמנים בהם מתגברים על האדם בלבולי מחשבה נוראים שאינו יודע איך להתחיל להפטר מהם. ובפרט בימי הספירה הקדושים, ימים אשר מתחילים יותר להלחם במחשבות, אזי דרכם של המחשבות להתגבר, כי כך הוא הדרך, כמו במלחמה, שלפני שמונחים, אזי האויב מתגבר ביותר להלחם ומוציא את כל הנשקים שלו.

ומשום כך כלל ראשון במלחמה הוא שיש לשמור הרבה כל זמן שמרגישים מלחמה, וכל זמן שיש עדיין צער מהבלבולים וההרהורים. כי הרבה כבר נתיאשו מלעבוד על תורת המחשבה, ומהנסיון להלחם עם הבלבולים.

וכבר ידוע המעשה על אחד שאמר שהוא אין לו בלבולים, ואמר לו איזה צדיק 'כמה עבירות עשית בכדי לבוא לדרגה זו...?'

כי באמת יסוד היהדות הוא שמירת המחשבה, לתפוס את המחשבות ולכוונן למחשבות קדושות ונכונות, אלא שהבעל דבר מעלים כל כך את הדבר הזה, עד שהוא אינו תופס כלל שהוא חושב ומהרהר. טבע המח הוא שכל רגע חושב אלפי מחשבות והרהורים, ככמה וכמה דרגות ורמות של חשיבה, בלי משים לב.

ותוכל לבדוק זאת, על ידי שתעצור בן אדם [או את עצמך] ותשאל אותו, 'מה אתה חושב עכשיו?' תראה שיקח לו כמה רגעים לחזור לעצמו לשים לב באמת על מה הרהר באותו רגע. לכן צריך האדם להיות ערני תמיד, לראות: 'מה אני חושב כרגע?!'

אין זה תוספת עבודה של חסידות, אלא הוא מיסודי היהדות, לתפוס את המחשבה, הן בסור מרגע, שלא לחשוב ח"ו מחשבות אסורות, אשר כל מחשבה כזו היא ממש איסור גמור, וכן בהירות ממחשבות של עצבות או אדגות. ובעיקר בעשה טוב, לחשוב מחשבות של אמונה וגדלות הבורא, מחשבות של תורה, רעיונות של צדיקים, פסוקים מהתהילים וכו', אשר זה תלוי בזה, ככל שתשים מחשבות קדושות, כמו כן בנקל יותר ייעלמו הנחשים והעקרבים - בלבולי המחשבה.

יש לדעת ולהאמין, אשר כל מלחמה בענין המחשבה פועל הרבה למעלה. ולכן הבעל דבר מתגבר כל כך להעלים זאת. כי מחמת שאנו חיים בעולם העשייה, עולם של הספקים והצלחות, נדמה לנו שהמחשבות הם סתם מחשבות פורחות בראש ללא כל משמעות, ועל זה יש להלחם ולהתחזק מאוד להבין, שמחשבה של יהודי מגיע למרחקים גדולים, והיא בעיקר אשר מניעה את העולמות העליונים, לטוב או למוטב ח"ו 'כי בכל אדם יש בו חלק מכללות כל העולמות והצירופים, ובכל מה שהוא מדבק עצמו, לשם הוא מקשר חלקו' (ליקו"מ סי' ק"ה).

והוא מציאות של גלות השכינה, כי השכינה רוצה לשכון בתוך מוח האדם, וכאשר שם מחשבות אחרות ר"ל אזי השכינה נעשית כציפור נודדת על קינה. אך לעומת זאת בהתחזקות של מחשבה טובה, אזי עושה מדור לשכינה - בבחינת 'מלך אסור ברהיטים' - הריטי מוחין דילך (עיין ליקו"מ).

וכל התגברות על מחשבה לא טובה נקרא בשם 'שמירת הברית'.

כי כאשר השי"ת הוריד אותנו לעולם הוא חתם בנו את חותמו אות ברית קודש, אשר הוא אות וסימן של התקשרות בנינו לבנינו. שתמיד נהיה מקושרים יחדיו באהבה והשתוקקות אחד לשני, גם אם יתגברו הקליפות המצפים שנסיה לבנו מהשתוקקות וכיסופים להשי"ת, ונשתוקק ר"ל לעניינים אחרים. כי הם מתקנאים בנו מאוד, בגושי עפר וקורצי חומר הזוכים להתקשר בברית עם השי"ת.

זה פירוש 'שמירת הברית' - להשאיר מחובר גם אחרי שניסו לנתק את הקשר, ולעמוד בעוז ובתוקף לשמור הרהורי הלב, לחמוד ולהשתוקק רק להשי"ת. ולכן דרוש לזה מסירות נפש מצד האדם, ללא שום רצון לכבוד והצלחה חיצינית, שהיא אף אחד אינו יודע מה שנעשה במוחו של חבירו. כי שמירת קדושת המחשבה הוא דבר אמיתי בינו להשי"ת בלבד, פשוט לזכור שכרת ברית עם השי"ת, במקום שרק הוא והשי"ת יודעים כמה חזק הקשר. וככל שעומד בניסיונות, וחוזר לזכור מהשי"ת, כך מתחזק קשר הברית בינו להשי"ת, ויש בכוחו גם להרגיש בשעת התפילה את התשוקה הגדולה שיש להשי"ת אליו. כי אף שבאמת השי"ת שומר בריתו לישראל, לצד אותנו ואת עבודתנו, תמיד בכל מצב. אך באבדן הברית ותשוקת הלב מצידנו אליו, מאבד האדם את ההרגש והריח דקדושה, וקשה עליו להתלהב בתפילה, ולטעום טעם המתקוות של הרחמים הגדולים שהשי"ת מנשב עליו תמיד. ובהבנה זו, במהות 'שמירת הברית', תלוי הכח לעמוד ולהתגבר על כל הנסיונות. כי צריך לדעת, שיש שמירת הברית התחתון, שהוא לשמור עצמו בפשיטות מדברים מאוסים ומטונפים. אבל עיקר הכח לזה הוא על ידי

והיה כי ישאלך בנך מחר

הגשמיים של פסח, גם את ההגדות העלינו שם בפנית ייקרת לבל יקבלו פירווי חמץ עד לפסח הבא עלינו לטובה, אולם את רגשות הקודש, האהבה, היראה, והשמחה שרכשנו בימים אלו - אסור לנו לאכסן לארוח ולקפל, מוטל עלינו להשאיר אותם קיימים וחוקקים עמוק בלב, ולאכסן אותם היטב בנשמותינו למשך השנה, לשמור ולנצור היטב את האוצרות האלו שאצרו ואגרנו. להמשיכם לעשייה. לא לשכוח את הציווי 'והיה כי ישאלך בנך מחר' שיש גם את המחר, ההמשך לכל הארות והנסכים המיוחדים רק לימים העברו. זאת ביקש מעימנו רבינו הק' ועל זה צווינו, וכלשונו בשיחות הר"ן: "נכספתי מאוד להמשיך את העולם אל עשייה...".

עומד לנו בשער זמן של קיץ, זמן וימים שצריכים הרבה סיינתא דשמיא לעבור אותם בשלום וכהתבטאותו של הרה"צ ר' שמואל שפירא זצ"ל, עת הגיע פתחו של ימי הקיץ: "שהנה מגיעים הימים הארוכים והמאירים שהיצר מנסה להחשיכם לנו בהתגברות הניסיונות והמכשולות..." לא בכל יום יש בידינו את המצב והאוירה שכעת קיבלנו, ובפרט לא כאמור בימי הקיץ הלוהטים, כי הרי סדר הזמן כולו מורכב מימים גדולים ומימים שגרתים, לכך נשנן, נזכור ובל נשכח ה"ציאת מצרים", את אותן הארות שקיבלנו ורכשנו בראשית ימי הקיץ.

נאצור ונאגור אותם לעת הצורך - לימים הבאים עלינו לטובה: "כי האדם יש לו בחירה ויש כח בידו כשבא אליו איזה תשוקה טובה להטמין ולקשר אותה בפנמיית מוחו וליקח במחשבתו זאת התשוקה לזכרה היטב שלא ישכח" - מדברי רבי נתן בהלכות ברכת הפירות ד' ב"ב.

"כי באמת" כותב רבי נתן במקום אחר (הלכות שילוח הקן ה' י') שהאור שכבר האיר להאדם לא נכבה ולא נסתלק ממנו "כי אור חסדו יתברך מאיר עלינו תמיד רק שהכל הוא בבחינת מרחק תביא לחמה ובבחינת וירא את המקום מרחוק".

כשאורות חג הפסח עדיין נשרכים ונאחזים בנו, קשורים וכרוכים סביבנו, במהותנו ובתוכינו, כשההרגשים הרצונות והגעגועים מרחפים ומנגנים את מנגינתם המתוקה והנעימה. נשתמש בכוחם להמשיך, המצוות שקיימנו ילזו אותנו גם בימי חושך והסתור, נמשיך את האור גם למקומות צרים ודחוקים שגם בהם נמשך אלוקותו ע"י הימים הגדולים, בכוחם וברוחם נמשיך עלינו בימי הקיץ את העוצמה והעוז לעלייה והתחזקות, ליציאת מצרים תמידית ולא רק בזכרון ובאמירה אלא הרבה מעבר לכך, כי הכח עכשיו בידינו.

לע"נ אמי מרת רחמא מירל ביילא בת רחמא חייה פייגא ע"ה יום היא"צ ה' אייר ת.נ.צ.ב.ה.

שיעבוד וישתדל בשמירת הברית העליון, לשמור את השתוקקות והרצונות שיהיו תמיד רק להשי"ת, כי בעשה טוב יסתלק הרע (עיין ליקו"מ סי' ל"א). וכך היו רואים את גדולי תלמידי רביז"ל בכל הדורות, שהיו זועקים להשי"ת שעות רבות בהתבודדות ותפילות, בכדי לזכות לקדושת הברית. ובוודאי שהיו רחוקים מענייני מיאוס ושטות. אך עיקר תפילתם ובקשתם היתה לא לאבד את חמימות הלב להשי"ת שיש בפנימיית כל יהודי, ולהשתוקק רק להשי"ת ולא לשום עניין אחר, שבוה יש אין ספור דרגות. ועל כך יש לנו לזעוק הרבה בימים אלו של ספירת העומר, שיקדשנו ויטהרנו מכל סוג ופגם בקדושתו העליונה. היה חזק וידיך לנצח

כשעומדים אנו עדיין בהשראה של ימי חג הפסח, עת זמן של התבוננות ומרווח של זמן ויישוב הדעת להעמיק להתבונן, לנצל ולהתפלל על הכלים והאורות שזה עתה קיבלנו וזכינו.

באם על כלל מועדי וחגי השנה מבואר בדברי רבינו בתורה ל' שהם הלב של כל השנה - ושכל אחד צריך להתגבר מאוד להמשיך על עצמו את השמחה הקדושה הזאת - שמחת יום טוב לכל השנה כולה. בוודאי שהדברים אמורים בהקשר לחג הפסח, שנצטוונו מפורשות על מצות ספירת העומר מחג הפסח להמשיך את ה"ציאת מצרים" להכנה וכלי לקבלת התורה. וכדברי החינוך במצוה ש"ו בהסבירו את שורש המצוה של ספירת העומר ממחרת השבת, בכדי להכין את ליבנו ונפשנו לקבלת התורה, והמשך הרעיון הפנימי של יציאת מצרים וכלשונו: "... ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל ובעבורה נאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנספך לבלנו, כעבד ישאף צל וימנה תמיד מתי יבוא העת הנספך אליו שיצא לחירות, כי המניין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא."

בפסח, ובייחוד בליל הסדר קיבלנו הארה של מוחין וגדלות, הארה של יציאת מצרים של התגלות הקב"ה בכבודו ובעצמו - לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף, כאותו תינוק אשר הוריו מוליכים אותו בראשית דרכו לבל ימעד ויפול, אך לאחר מכן עלינו להתגבר לילך בכוחות עצמו. בימי החג היינו עטופים בהרבה אוצרות ומתנות, שאפפו כל אחד מאתנו - שלל אוצרות ליל הסדר, אכילת מצה, אמירת הלל, קדושת יום טוב, חולו של מועד, הארת קריעת ים סוף, ובכלל ימי ניסן שהם ימים של תשובה מאהבה, כמבואר בדברי רבינו (תורה מ"ט) - כל אלו ועוד נסך בנו את הכוחות של הצעדים הראשונים של יציאת מצרים בכדי שנוכל לצעוד ולהמשיך להתכוון לקבלת התורה ולהמשך העשייה.

רשמנו והתבשמנו בשיאים עילאיים, בהתרוממות ובהתעלות רוחנית, באורות נעלים - עליונים וטמירים שהאירו עלינו בימים שעברו עלינו, בימים שהכנסנו וקיבלנו - כדברי הרב מטשערין שעם סיום ימי החג אין לומר: "עבר עלינו החג" - אלא הכנסנו והמשכנו עלינו את החג, נשאבנו כולנו לאטמוספירה מחושמלת של שמחה והתעלות שרק המועדים מסוגלים להרעף עלינו.

אין ספק שצריכים לתרגם את הדיבורים למעשים, להתחיל מיד רצף של המשך העשייה. נכון, ארזנו את הכלים

נבוא לקבל קדושת שבת פרשת תזרי"מ, לאור דברי מוהר"ת בהלכות ר"ח ה"ו, המיוסד על המאמר 'תקועה אמונה' (לקר"ט סי' ה'), בהם מתגלה כיצד לזכות לקדושת השבת ע"י העמידה בנסיון זכרון האמונה בכל עת בכל ששת ימי המעשה, ואין נזכה לה ע"י ספירת העומר.

קיצור מומאמר 'תקועה אמונה'

העיקר הוא האמונה, וכל הסבל והמחלות, וגם הנפילות וריחוק האדם מהקדושה, הכל ע"י חולשת האמונה. ולכן עיקר עבודת האדם הוא להעלות האמונה מפלילתה תמיד.

והעלות האמונה, הוא ע"י צעקת הלב להש"ת, בבחי' 'מעמקים קראתיך', וכמ"ש צעק לבם וגו', שע"י מתעורר נקודת האמת, המאירה לאדם מהו האמת ומה יש להאמין, ומתחיל לחתור המים שלאורם ומגדלת האמונה, ואז מתגלה דרך ונצח של אמונה בבחי' 'מים עמוקים צעה' וגו', ובתחילה הוא צעה קטנה, וצריך להגדיל אורה להתקדם בבחי' 'ברישא חשוכא והדר נהורא', וזכה שחושך הלילה עובר להיות אור הבוקר.

וזאת ע"י שמקבלים אור האמת מהצדיקים, שהם בחי' איש תבונות, כי הם זכו לאמונה שהוא תבונה ודעת ברור, אין כל דבר דובר שבעולם הוא צמצום וציור, המגלה ופועל בעולמות העליונות גדולות ונוראות, כי כל דבר ומעשה בעוה"ז, הם צמצומים לרוחניות חיות אלקות, ומי שמקבל אור דעת הצדיק, וזכה לבחי' איש תבונות, וזכה לצמצום הנשמה, כי מתחדש הבריאה ונמשך פרנסה, שבוה נמצא צמצום הנשמה וכו' והתעלות האמונה.

ובדברי רבי"ק מומא"ר עוד כמה וכמה עבודות שמוכרחים כדי להאיר האמונה, משום שיש הרבה דברים שמפילים האמונה, כי זאת עיקר המלחמה, ויש להתעורר בכל הדרכים המבוארים, להקים האמונה בכל עת.

כל המכשולות מחמת שרוצים

דווקא שכל

ברוך אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מכל התועים, ולנו נתן תורת אמת, ואשריהם ישראל שיש להם אמונה ואחזים ודבוקים בתורה, כי אע"פ שעיקר מעשי האדם הם לפי שכלו והבנתו, וכ"א יוכל להבין בשכלו ויודע היטב אמתית התורה, והריקנות של כל מעשי עוה"ז שאינם בדרכי התורה, עכ"ז עיקר התעלות האדם להקדושה אינו ע"י השכל, רק ע"י אמונה נכונה.

ובאמת כל מה שקשה לאדם להתעורר תמיד לעבודת הש"ת; להתגבר בזריזות למה שצריך להתגבר, ולהתמיד בתורה ועבודת המידות, ולהתגבר בתפילה לומר כל תיבה כבונה כעמוד לפני מלך - כל זה רק מחמת שרוצה הרגשת השכל והדעת, כאשר עוד אין בכוחו לזכות לה,

ש'בת ב'ו' ת'אמין

הרצון שהוא למעלה מהשכל, ויישאר בו אמונה יותר גדולה וחזקה, והתעוררות הרצון כראוי.

ספירת העומר - עמידה בניסיון האמונה

והנה בכל שנה בחודש ניסן וזמן הפסח, מתגלה מחדש הקדושה, וכל ישראל מקבלים התחדשות הדעת והאמונה, כי אז מתגלה האמת, ואנו מקבלים זאת בליל הסדר ובכל הי"ט, שמתגלה השש"ת בחר בנו, ורוממנו מכל לשון, וקדשנו במצותיו, שהוא כלל הדעת והאמונה.

וכדי לזכות להתדבק בהתגלות התחדשות הדעת, עלינו לעמוד בנסיון של הצמצום והסתרה, כי א"א לזכות לאור הרצון, שהוא הארת השכל האמונה כראוי, שהוא עיקר הכל, רק ע"י שעומד בנסיון ששת ימי המעשה, שעובר מצב של הסתרת כח האמונה, ובכל זאת מתחזק לספור ולמנות אותו היום בכלל ימי חיו, להאמין שוודאי יש שם איזה תיקון ומצוה, כי האמין וידוע עוצם שלמות כל ברכה וכל תפילה וכל מצוה שזכה לתפוס גם אז, וע"י זיכה להארת הדעת ויעלה לאמונה שלמה, בבחי' הארת הרצון.

כי זהו כלל מצות ספירת העומר; שכי' לזכות לקבל התורה, היינו שהניסים של יצי"מ ישלמו השכל והדעת לזכות לרצון ואמונה שלמה, לזה יש לספור הימים, להתחזק בכל יום ויום, שהוא צמצום ויש בו מניעות ושכחת אור הדעת, שע"י אין יכולים להתקיים בהקדושה רק ע"י אמונה, וע"י שאין עושה עיקר מהשכל וההבנה, לזה סופרים ומונים כל ליום, ואומרים באמונה: היום וכו', לחזק האמונה, ובוה מתקנים פגם היות, ע"י שאומרים שבכל יום יש בוודאי בכח האמונה שיש בי להתגבר לעמוד בכל נסיון, ושיים זה יקרב אותי לקבל התורה, ובוה תלוי כל טהרת ישראל מכל טומאותיה ומכל פגם, ע"י שיתגבר לעבור ר"ח האמונה כראוי.

בשבת טועמים שלמות האמונה

זהו בחי' קדושת השבת, שהוא יום שבו מתגלה אהבה ורצון, שהוא שלמות האמונה, ואע"פ שהוא יום השביעי, מידת אמונה, הוא עולה להיות ראש פינה, תכלית המעלה שאין דוגמתה, כי ע"י אמונה שמאמינים במה שקיבלנו ולמדנו מרבותינו ז"ל, ע"י ימצא האדם מנוחה ושמחה וכח הקדושה, בבחי' שבת המקודש מכל הימים והזמנים, וכל זה ע"י שמתחזק באמונה, ואינו מתנה התקדמותו ע"י עבודת השם לפי הארת השכל, רק מתעורר ע"י אמונה גם בעת הירידה בששת ימי המעשה, בבחי' צמצום של מיעוט היות, ועליו לטעום בשבת קודש נועם אור שלמות האמונה, כיצד כל תפילה ולימוד מאיר עליו דעת שלם, שהש"ת ברא ומחדש הכל בכל עת, והנחילו חיים טובים, מנוחה ושמחה בעבודת הש"ת.

הדעת וחיות. כי בכל דרגא ודרגא, ובכל עולם, יש מידות וספירות שהם דרכי אור הדעת והאמת, ויש גם בחי' מלכות אמונה, שהיא אמנם המידה האחרונה והפשוטה, אבל לגבי המדרגה הבאה - לגבי הדעת והעולם שבא אח"כ, שהוא בחי' דרגא יותר גבוה - האמונה היא המדרגה הראשונה שבה נכנסים לכל הדעת הזה, כי אמונה שהיא המדרגה האחרונה של עולם הגבוה יותר, היא למעלה למעלה מהדרגה העליונה של אור הדעת והמידות של העולם התחתון ממנו.

כי יש מדרגות רבות באמונה, אשר זה השער להיכנס להקדושה, וכאשר האדם עומד בנסיון העוה"ז המסתיר ומשיכיח האמונה, ומתדבק במה שגילו הצדיקים - להאמין מאד בכל עניין שבקדושה, עד שברור לו הדבר כאילו רואה, ע"י יש לו כל, ויכול לעלות לקבל הארת הדעת והשכל, לקבל יותר את אור הצדיקים ולהבין מהו האמת וכו', ואז עליו לעלות יותר, היינו לבוא לרצון, בחי' כתר, שהוא הדרגה העליונה מהכל, ובאורה נשלם הדעת והאמונה כראוי, כי לפי מה שמתחזק באמונה כמה ימים ועתים, וזכה להשיג השכל שבאותו דרגא, לפי מעשיו ומה שצריך לעבור עליו, כי בודאי א"א לדלג בפעם אחד, בפרט אם מעשיו אינם עולים יפה. וכאשר מכניע נפשו, ומבין שאין בכוחו להבין, וע"י מתגבר באמונה ומציית וכו', וזכה אח"כ להשיג השכל השייך לו, לפי אותו העולם והדרגא, וע"י זיכה אח"כ לרצון בחי' שורש הכתר, שהוא באמת בחי' אמונה שבעולם הגבוה יותר, וגם אז צריך לעלות לאמונה הגבוה עוד יותר, שהיא אמונה שבעולם הדרגה הגבוה עוד יותר, עד ראש האמונה וע"י זיכה האדם תמיד דבוק באמונה שיש בה הארת הדעת, בהתעוררות וחיות דקדושה, וזכה בכל פעם לבחי' התעוררות הרצון, בחי' תכלית הידיעה שלא נדע, אשר שם עיקר האמונה.

נמצא, כי אמונה היא למטה מהשכל ולמעלה מהשכל, וא"א לזכות להשגת השכל שבכל עולם ודרגא, והיינו לזכות להבין מה שיש להבין, רק כאשר יקדים לקבל האמונה שיש בליבו להתגבר באורה, כי בוודאי יש לזכות להבין בתחילה שורש האמת של האמונה, היינו שידע במה להאמין, ואח"כ להמשיך להבין בדברי הצדיקים פרטי האמונה ודרכי העבודה, וכל פרטי התגלות אור התורה וכו', ובכל עת יש ענין אחר של אור הדעת השייך להאדם, שהוא צריך לזכות לקבל אורה כדי להעלות האמונה, ולדעת דרכי עבודת הש"ת, אבל א"א לקבל הדעת ודרכי ההבנה כראוי רק כאשר יעלה למעלה מהשכל, ויעמוד תחילה בנסיון, שאע"פ שאינו מבין הדבר וקשה לו קושיות, יבטל שכלו ויתחזק באמונה, ויתגבר בתורה ועבודה, ויתחזק בשמחה, ויעמוד בנסיון - מכח האמונה, וע"י זיכה לעלות אל השכל, ולעלות יותר לאור

ורק בכח אמונה יש בכוחו להתגבר בכל התגברות שבעולם, לבטל כל יצר ולעמוד בכל נסיון, כי יש בכח האמונה לעורר ולהארות דרך עצה נכונה, ולכן עלינו לחזק מידת האמונה, להיזכר תמיד במה שיש להאמין, ולעורר הלב לזכור קבלת אבותינו החכמים מחוכמים, ומה שנתגלה ע"י הצדיקים, ושהו יהיה ברור כאילו רואה בעיניים השמיים, יותר ממה שרואה את מה שעומד לפני עיניו.

כי כל המכשולות וחולשת הנפש וחולשת הכח המנועים מהעבודה, הכל רק מחמת ששוכחים דרכי הגדלת האמונה, ומצפים להתעוררות של השכל וההבנה, וכמו שכלל הריחוק מהתורה ר"ל, הוא בפועל ישראל שהאמונה נאבדה מפייה, וזאת מחמת שנדמה להם שיש להם איזה שכל והבנה ע"פ חכמות החיצוניות, שמקורם בשונאי ישראל ורצחים ומכשפים ומגושמים וכו', והם חכמים בעיניהם כאילו רוצים בתיקון העולם, ומאבדים את העולם, את נפשם ונפש זרעם ר"ל, כמו כן בדומה לזה - כל מציאות הרצון להבין, מחליש קבלת עול תורה גם אצל הנפשית שהאמונה נקשר בנפשו, אבל מחמת שאינם יודעים נוראות ערך כח האמונה ואין להגדילה, אין בכח האמונה לקרב האדם לקבל עול, ולהתעורר למה שיהודי צריך להתעורר, אף שבוודאי רוצה ומבקש לזכות, אבל אין בכוחו, מחמת שמתקדם רק לפי מה שמבין אז.

וכן בצורה אחרת, אצל מי שרוצה מאד להיכנס להקדושה, ולהתמיד בתורה וכו', אבל עובר דרכי וכו', עיקר המניעה והנפילה הוא מחסרון בנין דרכי האמונה, ורק כאשר יזכה להבין אין לקבל הארת אור הדעת כראוי, באופן שכל לימוד והבנה, שלאור מתגלה אור האמת והשכל שקבלו מהצדיקים - ישמש לו כיסוד לאור האמונה, שיתגבר באורה האציר על נפשו לקבל עול ושמת המצוות וכו', להישאר תמיד חזק באור האמונה, ולגדל כוחה, ע"י יאיר בנפשו יסוד של חיים וישוב הדעת תמיד, שע"י ימצא התעוררות להוציא לפועל כל דבר שבקדושה.

אמונה - השער לכל המדרגות

כי האמונה הוא השער להשם, וא"א להתקרב לשום קדושה ועבודה כי אם ע"י אמונה. כי מה שהשכל מבין, אין זה אמונה, ועיקר האמונה היא במה שאין השכל מבין, ושם עיקר הנסיון. וכשזוכה להתחזק באמונה ולבטל שכלו המגושם, ולסמוך על אבותינו ורבותינו הקדושים, ע"י זיכה אח"כ שמה שלא היה מבין והיה צריך להתחזק באמונה, יבין בשכלו, ואז עדיין יש עוד דברים גבוהים יותר שאינו מבין, וצריך שיתחזק באמונה עוד יותר ויותר, ואז יזכה להבין גם אלו הדברים, וצריך אז אמונה בידיעות הגבוהים עוד יותר ויותר שאינו משיגם, וכן מדרגא לדרגא.

כי ע"י אמונה האדם קיים תמיד בהקדושה, בישוב

אושי מעשה

הרב שלא ידע לפסוק

והנה למרבה ההפתעה הופיע החסיד רבי ראובן יוסף הידוע כאחד מחסידי ברסלב שהרב מדבר ופועל נגדם וגם הוא נעמד בשולי תור השואלים.

אם לא היה די בעצם הופעתו, הרי מה שקרה בהמשך בחדר ההמתנה הפכה את הקערה על פיה; בני העיירה לא האמינו למשמע אזנם: עומד לו יהודי חסיד, בעל צורה, ומעריך על פסקיו של הרב!!!

ילד אחד יוצא עם תרגולת שחוטה מחדר הרב, והנה ניגש אליו ר' ראובן יוסף ושאלו: "מה פסק הרב?" "כשר!" ענה הילד. "רחמנא ליצלן!!!!" הגיבה ר' ראובן יוסף את קולו - ללא שום מבט על התרגולת עצמה - "הרי זו טריפה ממש! הרב מכשיל אותנו באכילת טריפות!!!! הכנס נא ילדי אל הרב ואומר לו שראובן יוסף אומר שהתרגולת טריפה!!!! הוא טעה בפסק!!!!"

הילד בתמימות ילדותית הפך את פניו וצעד בחזרה לחדר הרב... בדיוק אז יצא מהחדר ר' יענקל החייט ופניו מכורכמות, ר' ראובן יוסף מבין מיד כי הרב הכריע שהחליפה שתרפא אסורה ללבישה מחשש שעטנז, והוא אומר לר' יענקל: "הרב טעה! הבגד אינו שעטנז!!! הכנס

העיר הייסן נמצאת באמצע הדרך המובילה בין אומן לברסלב, רבים מחסידי ברסלב התגוררו בעיר הזו עוד בזמנו של רבינו הקדוש.

בתקופת חיי רבינו היה רב העיר הייסן ידוע למתנגד מושבע לחסידי ברסלב, בכל עת שנקרחה לפניו הזדמנות להציק לחסידים לא טמן את ידו בצלחת, רבות סבלו החסידים מידו, כשהם מצידם סובלים ושותקים ומקבלים עליהם את הדין.

בהייסן התגורר החסיד רבי ראובן יוסף, דודו של רבי נחמן מטולטשין, ולאחר תקופה ארוכה של סבל, לאחר שרוב העיר הגזים בהצקותיו לחסידי ברסלב, פנה לרבינו הקדוש וסיפר לו את מה שעובר עליהם מצידו של אותו רב.

הורה לו רבינו כי: "עמוד בפתח בית הרב, ועל כל שאלה שיפסוק, תאמר לשואל שיחזור לרב ויאמר לו שר' ראובן יוסף אומר שההיפך הוא הנכון". רבינו אף הורה לו: "אל תעניי כלל אם הצדק איתו או לא, רק תסמוך עליו!!!!" - - -

*

חדר הקבלה של רב העיר הייסן היה באותה עת עמוס בשואלים רבים, רבים באו לפניו עם שאלות וספקות הלכתיות בכדי לקבל את ההוראה הנכונה, האם מותר או אסור, כשר או טרף, טמא או טהור וכדומה.

נא בחזרה לרב ואומר לו כי החמיר לחינם!!!! נקל לשער כי תוך זמן קצר התפרסמו הדברים ברחבי העיירה, שהחלה לנגוע ולסער על "החוצפה הנוראה" של ר' ראובן יוסף.

"ממתי נעשה ר' ראובן יוסף לפוסק?!" תהמו האנשים, וכי נתמנה על ידי מאן דהוא לרב בעיירתנו?!"

אחד השואלים ששהה אז בבית הרב אף סיפר כי ראה בבירור שר' ראובן יוסף לא טרח לבדוק את השאלות, הוא לא התבונן בתרגולת ואף לא העיף מבט על בגד השעטנז, הוא שהה שם רק למטרה אחת ויחידה: לערער על פסקיו של הרב!

אך ר' ראובן יוסף לא שת לבו לסערה שקמה נגדו, הוא המשיך לעמוד ליד בית הרב ולא משיצא מבית הרב עם פסק כלשהוא, היה הוא ניגש אליו ואומר לו שהרב טעה והפסק הפוך לגמרי...

לאחר כמה ימים בהם עמד ר' ראובן יוסף וערער על הפסקים, נתנו למדני העיירה את דעתם על הנעשה, בדקו היטב כל שאלה ושאלה, ולחרדתם גילו שאמנם רבם אינו יודע לפסוק... בכל השאלות הצדק היה דווקא עם ר' ראובן יוסף...

הרב לא יכל יותר לשאת את בושתו וחרפתו, באישון לילה אסף את בני ביתו וברח למקום שאין מכירים אותו... וחסידיו ברסלב נשמו לרווחה.

הלכה פסוקה

מאת הר"ה ג'ר' שמעון אנשיין שליט"א
מו"צ דביהכ"ס נחלת חן
דיני ספירת העומר

ספירת העומר בציבור

- א. אין חיוב לספור בציבור אבל יש להדר בזה, כי 'ברוב עם הדרת מלך'. (וראה להלן לענין מי שנוהג כ"ח).
- ב. מי שנמצא בציבור שעומד לברך ולספור תיכף, והוא עדיין לא אמר את הלשם 'יחוד' (אם בגלל שהארץ בתפלתו או שהם אינם אומרים אותה) - לכאורה עדיף לדלג על זה וייספור עמהם. אך דעת הגרש"א שייאמרנו, ומכל מקום נחשב כספר עם הציבור. אך אם סופרים לפני 'עלינו' והוא דרכו לספור אחרי עלינו - יספור עמהם ויאמר 'עלינו' אחר כך.
- ג. העומד בתפילת שמונה עשרה ושומע שהש"ץ מתחיל לומר קדיש - נראה שלא ימרה לסיים אם בגלל זה לא יכוין כראוי.
- ד. לכתחילה יש לספור אחרי תפלת ערבית דייקא. וגם אם יש לו מנין קבוע מאוחר יותר, אך הוא רוצה להיות מהזרירים למצוות ולספור תיכף בצאת הכוכבים, מכל מקום ימתין להתפלל ולספור עם הציבור.
- ה. אמנם המאחר לבוא לבית הכנסת והציבור עומדים כבר בספירת העומר, אזי אם אינו יכול להתפלל אחר כך בציבור ולספור עמהם, או שחושש שאם לא יספור עתה ישכח מלספור, או יגרום לו לביטול תורה אם ימתין לו מנין השני - יספור עם ציבור זה ויתפלל אחר כך.

זמן ספירת העומר

- א. זמן ספירת העומר לכתחילה ולמצוה מן המובחר, הוא תיכף אחרי 'צאת הכוכבים'. אמנם מי שיש לו מנין קבוע ערבית מאוחר יותר - יכול להתפלל אז ולספור אחרי מעריב כנהוג.
- ב. אבל אין לספור לפני זמן צאת הכוכבים, אפילו שכבר אחרי השקיעה והוא זמן 'בית השמשות'. ובשעת הדחק אפשר לספור אז ולברך על זה, אבל אחרי צאת הכוכבים, יש לחזור ויספור בלי ברכה.
- ג. מי שנוהג כשיטת 'רבינו תם' בזמן צאת הכוכבים - יש לו להתמין מלספור עד אז. אמנם אם בגלל זה לא יספור עם הציבור - אזי אם נוהג רק רק בדבר שהוא 'מדאורייתא', יספור עם הציבור. אבל מי שמחמיר גם ב'מדרבנן', לא יספור לפני זמן צאת הכוכבים של ר"ת (ראה כ"ח תפס מד. מנח"ו ונה, ט, נה, י, מב).
- ד. אין לספור מזמן 'פגל המנחה' אפילו מי שכבר התפלל תפלת ערבית. ומי שספך אז יחזור ויספור בזמנה אך בלא ברכה, אלא יבקש מאחר להוציאו בברכה. אמנם במקום שחוששים שאם לא יספור בציבור, ישכחו לגמרי לספור - אפשר להקל להם לספור מזמן פגל המנחה, וברפת בליל שבת. אך ירא שמים יספור עם הציבור בלא ברכה ויכוין 'שאם אוזרו לספור בלילה איני רוצה לצאת בספירה זו', ובהגיע הזמן יברך ויספור שוב.
- ה. מי ששכח או שלא היה יכול לספור בתחילת הלילה או אחרי ערבית - יכול לספור כל הלילה עד 'עלות השחר'. ואפילו אם נזכר אחרי שקרא קריאת שמע שעל המיטה, יקרא תיכף.
- ו. מי שלא ספר כלל בלילה, הדין כן:
 - (א) אם נזכר ביום - יספור ביום אבל בלי ברכה, ובשאר הימים יכול לספור עם ברכה.
 - (ב) ואם נזכר כשהוא כבר 'בין השמשות' - יספור אז אבל בלי ברכה. אכן לגבי שאר הימים - י"א יסיפור בלי ברכה, אך דעת הרבה פוסקים שאפשר לספור עם ברכה.
 - (ג) מי ששכח לספור בליל ששי [כלומר יום חמישי בלילה] ונזכר לאחר שקיבל שבת - אם הוא עדיין לפני השקיעה, יספור כעת, ובשאר הימים יכול לספור עם ברכה.
 - (ד) מי שלא ספר כלל עד שהגיע זמן צאת הכוכבים של הלילה הבא - יספור בשאר הלילות בלי ברכה, אך נכון שישמע את הברכה מאחר.
 - (ה) אבל מי שרק מסופק אם ספר אתמול - יכול לספור בשאר הלילות עם ברכה.

בני הנעורים

לשון הרע

מה גורם לאדם לאבד את החיות שלו בעבודת ה'?

קולות של בני המלכות דקדושה, ולברוח כחץ מקשת מקלות אחרים, המעוררים באדם ניגון וחיות זרה.

איך שירי להציל משמיעת לשון הרע?

ראשית כל, כמו שאמרנו, יש את פשטות חלק של סור מרע, ללמוד ההלכות, ולשמור על כל מה שיוצא מהפה.

אבל עיקר העיקרים הוא לא רק הזהירות מהלכות לשון הרע, כי עיקר הבעיה היא בשורש, לעקור הניגון והחיות של היצר הרע השוכן בלב. ולזה יש לעורר הניגון הטוב, לשמוע הקולות הכשרים, שימשכו את

הלב אחר השי"ת, ויבטל את החיות שיש בצד הרע.

זה על ידי שיריגל עצמו לשיר ולשבח את השי"ת, ולקשר היטב את הדעת ללב, למה שמוציא מפיו, דברי הלל להשי"ת. וכן בשעת

התפילה, לומר התיבות בניגון ונעימה, לאו דווקא בשיר ידוע, אלא בחיות של ניגון כעין נוסח. ואפילו שמוחו בל עמו, בכל זאת יתאמץ

לכך להוציא התיבות מפיו, מילה במילה, עד שבהמשך יחזור הניגון לתוך הלב, ויחבר את פנימיות הלב לדעת דקדושה, עד שיוציר לעיניו

קצת מגדולת השי"ת, או האהבה שאוהב אותו ומתפאר בעמו ישראל וכו' וכו'. ואז כבר לא יעניין אותו כל דמיונות מעשי בני אדם, לדבר

מהם, ולקחת ללב כל מה שאחרים עושים ואומרים. וכן גם ממילא כל כח הרע שבלב, הנמשך לתאוות, יאבד את כל החיות והמוחין שלו.

ודע לך, אשר זה תלוי כל הגאולה השלמה, שאז יתגלה בעולם דעת אמת כזה, כדוגמת הנביאים, והלב יודרך כל כך, עד שיקויים "כי מלך

כל הארץ אלקים זמרו משכיל", יתגלה הניגון האמיתי של הבריאה. ואל תחשוב שהדבר רחוק ממך, כי רבינו"ל רוצה לזכות אותנו כבר

בגלות לחיות כבעין החיים שיהיה לעתיד לבוא, על ידי ההשתדלות בעבודת התפילה והניגון, לעורר הלב, עד שיימשך לגמרי אחר

השי"ת. והדבר דומה, לאדם היושב באוטובוס בין אנשים המדברים בקול לשון הרע ורכילות, והוא יושב עם אנשים באנזיו, ושומע קול

ניגונים שמחים, שאזי אפילו שנוסע לאותו מקום שכולם נוסעים, בכל זאת מוחו וליבו במקום אחר לגמרי.

כך מי שעובד להגדיל את האמונה, על ידי ניגון ושיר כפשוטו, ועל ידי עבודת התפילה בריכוז כמה שיוכל, עד שברוב הזמן נעשה אצלו

האמונה כניגון פנימי המחייה את נפשו, אזי אפילו שלמעשה הוא חי בעולם הזה, ועושה אותו פעולות כמו אחרים, אוכל ויושן ואפילו

מעורב עם בני אדם, אבל הוא כבר מתרגם כל מה שרואה בעיניו אחרות, בגלל ששומע ניגון אחר של מנגן כשר - קול ה' המדבר וקורא

לאדם - שובו בני שובבים - ישראל אשר בך אתפאר - אשרינו מה טוב חלקנו וכדו'.

(עיין באריכות ליקוטי הלכות אפורופוס ג')

זהו מחמת שמתגנן בלב ניגון זר, רוח סערה של קולות לשון הרע ודברים בטלים, פוליטיקה, מחלוקת וריבוי שיטות ודעות, המבלבלים את דעתו.

כי יש לדעת שלציר הרע אין הרבה כוחות להסתיר את ה', שהרי כל הבריאה שרה וזועקת כבוד ה', שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, ומי שמסתכל קצת ברגע של יישוב הדעת על העולם, יכול לבוא

לתשוקה גדולה, ולעורר ניגון פנימי ומשיכה עצומה אחר השי"ת, ולמאוס בכל הבלי טעות העולם הזה, אפילו שנולד בטבעו עם

מידות ונטיות רעות, כי כח הטומאה היא ממש כקליפה דקה המכסה על הפרי - אור ה', ובניקל אפשר לקלפו.

אלא שכל זה היה, אילו חי האדם לבדו בעולם. אך כיון שמציאות הבריאה מחייבת לחיות עם בני אדם, ובהכרח לדבר ולהתערב

עמם, לכן מתרבה בעולם קולות שאינם כשרים, אשר משם יונק כח הטומאה, עד שגם ההסתרה מקבלת חיות ומוחין, עד שיכול לפתות

ולמשוך אחריו בני אדם, ולעורר בעולם ניגון שאינו כשר - כלומר משיכה אחר תאוות.

כי היצר הרע מפיל את האדם למוחין דקליפה, אשר הוא מוחין מאוד מבולבלים. וזה נעשה על ידי ששומע ומדבר יותר מדי על בני

אדם, שאזי כל מוחו נופל לחשוב רק מאחרים, מה פלוני אמר, ומה עשה, ולמה עשה, ומה השני יחזיר לו וכו' וכו', והוא כמו ניגון סוער

שדופק באזניים ומאבד את כל כוחות הריכוז. וממילא מוכן שכאשר המוח מבולבל רק מעסקי אנשים והחדשות, אין יוכל להחיות עצמו

במתיקות האמיתי שיש בעבודת ה', ומכאן הדרך קצרה ליפול ולהגרר אחר היצר הרע, כי הוא לכד את האדם בניגון שלו, כלומר

במוחין שלו, והוא ממש העונש של המצורע, שדיבר לשון הרע, וגורש מחוץ

למחנה ישראל, עד שנסגר ממנו אור העליון שלא יוכל לדבק עצמו באור השכינה הק', [כלשון זוה"ק: סגירו דנהורא עילאה]. אלא

שבתקופת המקדש היו רואים על בשר האדם, את עונש הצרעת, עד שהיה מביין תיכף הרמז והתוכחה מהשמים, שיש לו לעשות

תשובה בכדי שיחזור לו אור העליון. אבל בזמן הגלות, התגבר כל כך המנגן הרשע בעולם, שמיעת קולות של חוסר אמונה,

דברים בטלים ופספוסים של הבלים, עד שאפילו אין אנו רואים הסימן של צרעת, בכדי לעורר אותנו.

אך הסימן הברור הוא שאם נאבד החיות, הרי שיש להתעורר לשמוע קולות

דקדושה, ורעיו האהוב אצור תורה וחסידות כביר המעש ורב הפעלים ללכל ולפרט במאור פנים ובחן וחכמה

הרה"ח רבי יחיאל נתן הכהן ואטה שליט"א לרגל איסור בני המצויין כבוד גרשון נ"י עב"ג בת הרה"ח רבי אלכסנדר פראנק שליט"א מחשובי משפיעי אג"ש

בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה באהבת חברים: חבורת מאירת עינים

הרה"ח מרדכי לוי הי"ו - ירושלים לרגל שמחת הולדת הבן בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה

הרה"ח דב"ר צוקר הי"ו - ירושלים לרגל שמחת הולדת הבן בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה

הרה"ח יצחק בריש"א אל הפרץ הי"ו - ירושלים לרגל שמחת הבר מצוה לבנו נתן נ"י בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה

הרה"ח נתן צדוק פראנק הי"ו - ירושלים לרגל שמחת הולדת הבן בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה

הרה"ח נתן קורל הי"ו - ירושלים לרגל שמחת אירוסי בנו הבר"ח נחמן הי"ו עב"ג בת הרה"ח יעקב צוקר הי"ו - אשדוד לרגל שמחת אירוסי הבת בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה

הרה"ח חנוך בטיס הי"ו - ירושלים לרגל שמחת הולדת הבת בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה